

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: S. T.**, zastoupen Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Jana Zajíce 36, Praha 7, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2004, č. j. 63 Az 152/2004 - 17,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 7. 2004, č. j. OAM - 2426/VL - 07 - 15 - 2004, byla žalobci (dále jen „stěžovatel“) zamítnuta žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že důvodem stěžovatelovy žádosti o azyl jsou obavy před dalším jednáním věřitele, který mu na Ukrajině vyhrožoval smrtí v případě, že neuhradí zapůjčenou sumu finančních prostředků a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Stěžovatel uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, ve vlasti proti němu není vedeno trestní stíhání a ani žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy nemá.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž zejména namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb.,

správního řádu, která určují povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení a dále namítal, že posouzení jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné není v souladu s platným právním řádem. Rovněž stěžovatel namítal porušení zákona o azylu, konkrétně § 12. Tato svá tvrzení však nijak blíže nespecifikoval, pouze odkázal na obsah správního spisu.

Rozsudkem tohoto soudu ze dne 9. 11. 2004 blíže označeným v záhlaví byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházela rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil skutkový stav a aby mohl posoudit důvodnost či nedůvodnost žádosti o udělení azylu. Problémy, které stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, nebyly takového charakteru ani intenzity, aby zakládaly opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť se jednalo výlučně o potíže se soukromými osobami a snahu o legalizaci pobytu v České republice. Krajský soud neshledal důvody uplatněné stěžovatelem jako azylově relevantní a žalovaný proto nepochybil, jestliže žádost žalobce zamítl jako zjevně bezdůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 9. 12. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 13. 12. 2004.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení rozsudku krajského soudu, zároveň žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Namítal existenci kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně je stěžovatel přesvědčen, že jak krajský soud, tak i žalovaný posoudili uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Nezákonnost rozhodnutí spatřuje stěžovatel zejména v tom, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, seznámit se s nimi a navrhnout další důkazy tak, aby mohl uplatnit svá procesní práva. Stěžovatel dále namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a že si za tímto účelem neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí.

Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutí žalovaného trpí závažnou vadou řízení, spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí doručovaném stěžovateli. Dovožoval, že správní rozhodnutí musí mít všechny náležitosti uvedené v § 47 správního řádu včetně vlastnoručního podpisu oprávněné osoby a v případě, že tomu tak není, nejedná se o správní rozhodnutí a toto tudíž nevyjadřuje vůli žalovaného. Z tohoto důvodu považuje rozhodnutí žalovaného za nicotné. Je tomu tak i přesto, že ve správním spise je založeno rozhodnutí s podpisem oprávněné osoby.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit,

že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Nejvyšší správní soud přezkoumal závěry krajského soudu ohledně posouzení skutečnosti, zda byl stěžovatel ve své vlasti pronásledován či se takového pronásledování opodstatněně obával z důvodů své rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu) a jeho pochybení neshledal. Pronásledováním je přitom ve smyslu § 2 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. V případě stěžovatele lze uzavřít, že z jeho vyjádření učiněných před žalovaným nevyplývaly skutečnosti, podle nichž by se v jeho případě jednalo o potíže takového charakteru či intenzity, že by se daly považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Stěžovatel uvedl, že důvodem jeho žádosti o udělení azylu jsou obavy před dalším jednáním věřitele, který mu na Ukrajině vyhrožoval smrtí a také snaha o legalizaci pobytu v České republice. Tyto skutečnosti, tj. problémy s věřitelem a legalizace pobytu v ČR nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. K tomuto lze uvést např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 27/2003, kde je konstatováno, že „správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne.“ Jak již bylo konstatováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 28/2003, „neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.“

Stěžovatelovy námitky ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí

správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Stěžovatel v kasační stížnosti mj. uvádí, že ve správním rozhodnutí žalovaný odkazuje na zprávu ČTK a tato není součástí správního spisu. Stěžovatel se tak domnívá, že mu nebylo umožněno seznámit se s daným materiálem a došlo k porušení jeho procesních práv.

Tato námitka není důvodná, neboť v rozhodnutí žalovaného není uveden žádný odkaz na zprávu ČTK. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Stěžovateli bylo řádně umožněno vyjádřit se ke všem důvodům, které jej vedly k odchodu z vlasti, doložit svá tvrzení dokumenty nebo jinými důkazními prostředky a doplnit do výpovědi do protokolu vše, co by v souvislosti s žádostí o azyl považoval za nutné. Protokol ze dne 26. 7. 2004 o pohovoru k žádosti o udělení azylu je součástí správního spisu a stěžovatel svým podpisem potvrdil, že byl v ruském jazyce seznámen s obsahem protokolu, že s ním souhlasí a nežadá jeho doplnění. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Pokud stěžovatel dále namítá nicotnost správního rozhodnutí spočívající v tom, že neobdržel rozhodnutí žalovaného, které by podepsala oprávněná osoba, Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje následující. Pokud jde o nicotnost rozhodnutí žalovaného z důvodu absence podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí žalovaného, potom soud žádné pochybení při přezkumu krajským soudem neshledává. Nicotnost (neexistenci) správního aktu totiž způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že o správním aktu nelze v daném případě vůbec hovořit. Může se přitom jednat například o vady spočívající v rozhodování absolutně nekompetentního orgánu, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Namítanou vadu formy rozhodnutí ovšem nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Ve správním spisu je totiž založeno vyhotovení rozhodnutí, které je řádně podepsáno oprávněnou osobou, a není tak ve skutečnosti pochyb o tom, že rozhodnutí ve správním řízení skutečně vydal ředitel odboru azylové a migrační politiky, tedy osoba k jeho vydání oprávněná. Vada rozhodnutí spočívající v nedostatku podpisu na tom vyhotovení rozhodnutí, jež bylo stěžovateli doručeno, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, tedy nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Ani tato námitka tedy není důvodnou.

Pokud dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, pak i tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti přezkumu, jak jej provedl krajský soud, není však důvodnou. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě je srozumitelné a netrpí ani nedostatkem důvodů rozhodnutí. Pokud soud došel k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, přičemž rozhodnutí soudu je podrobně odůvodněno, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by mu vytknul. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí důkladně a v rozsahu všech žalobních bodů, a to pouze obecně, neboť žaloba žádné konkrétní výtky neobsahovala. Ani tato námitka tedy není důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu